

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-07-000 009
Бања Лука, 28.2.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као председника вијећа, те судија Слободана Милашиновића, Драгомира Миљевића, Рециба Бегића и Биљане Томић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужених М. М., П. С., Б. Б1. и М. В1., због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Републичког тужилаштва Републике Српске и бранилаца оптужених Ј. Ј., Ј. И., М. Ћ. и Ж. Б., адвоката из Б. Л., изјављеним против пресуде Врховног суда Републике Српске број 118-0-Кжж-06-000 009 од 30.1.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа којој су присуствовали оптужени и њихови браниоци, а у одсуству уредно обавјештеног Републичког тужиоца, донио је дана 28.2.2008. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе бранилаца оптужених М. М., П. С., Б. Б1. и М. В1., а дјелимичним уважавањем жалбе Републичког тужилаштва у Б. Л., преиначава се пресуда Врховног суда Републике Српске број 118-0-Кжж-07-000 009 од 30.1.2007. године, у правној оцјени дјела и одлуци о казни, тако што се радње оптужених М. М., П. С. и Б. Б1., за које су том пресудом оглашени кривим, правно квалификују као кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, те се за то дјело, уз примјену члана 28., 32. и 37. став 1. Кривичног закона Републике Српске, оптужени М. М. осуђује на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 28.6.2005 године па до 30.1.2007. године, оптужени П. С. на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 28.6.2005. године па до 30.1.2007. године и оптужени Б. Б1. на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава вријеме проведено у притвору од 28.6.2005. године па до 30.1.2007. године.

У односу на оптуженог М. В1. жалба тужиоца се одбија као неоснована и побијана пресуда потврђује.

У преосталом дијелу побијана пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног суда Републике Српске број 118-0-Кжк-06-000 009 од 30.1.2007. године оптужени М. М., П. С., Б. Б1. и М. В1. оглашени су кривима да су починили кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), на начин поближе описан изреком те пресуде, па су осуђени М. М. на казну затвора у трајању од 3 (три) године, П. С. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, Б. Б1. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци и М. В1. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. На основу члана 44. став 1. КЗ РС у изречене казне затвора оптуженима је урачунато и вријеме проведено у притвору и то оптуженима М. М., Б. Б1. и П. С. од 28.6.2005. године па до 30.1.2007. године, а оптуженом М. В1. од 28.6.2005. године до 16.2.2006. године. На основу члана 224. став 5. у вези са чланом 62. КЗ РС изречена је мјера безбједности на основу које се од оптуженог М. М. одузима опојна дрога. На основу члана 99. став 1. и 3. у вези са чланом 96. став 1., 2. и 3. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оптужени су обавезани да име судског паушала плате износ од по 1.000,00 КМ, а солидарно трошкове кривичног поступка у износу од 850,00 КМ.

Против те пресуде жалбу је, благовремено, изјавило Републичко тужилаштво због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са приједлогом да се пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим за квалификовани облик кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ РС и изрећи им казне затвора у дужем трајању.

Браниоци оптуженог М. М., Ј. Ј. и Ј. И., адвокати из Б. Л., пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреда Кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни и трошковима кривичног поступка са приједлогом да се жалба уважи и оптужени ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог П. С., М. Ћ., адвокат из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и отвори претрес и оптужени ослободи од оптужбе или побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе.

Бранилац оптужених Б. Б1. и М. В1., Ж. Б., адвокат из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или изрећи блаже казне.

У одговору на жалбу Републичког тужиоца браниоци оптуженог М. М. предлажу да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

На сједници вијећа овог суда браниоци оптужених су изложили своје жалбе, остали код њихових навода и приједлога из жалбе, као и приједлога у односу на жалбу Републичког тужиоца. Оптужени су прихватили жалбе својих бранилаца, као и одговор на жалбу.

Испитујући првостепену пресуду у оном дијелу који се жалбама побија, а у смислу одредбе члана 312. и 314. ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а жалба бранилаца оптуженог М. М. види у томе што је повријеђено право на одбрану оптужених тиме што је тужилац измјеном оптужнице проузроковао тежи процесни положај оптужених, из тачке з) истог члана ЗКП-а, у томе што се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а не може заснивати и у томе што је изрека побијане пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде, а пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, у чему види битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а. Жалба ових бранилаца сматра да је почињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП-а. И жалба браниоца оптужених Б. Б1. и М. В1. налази да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а.

У погледу чињеничног стања жалбе Републичког тужиоца и браниоца оптужених Б. Б1. и М. В1. налазе да је чињенично стање погрешно утврђено, а жалбе бранилаца оптужених М. М. и П. С. и погрешно и непотпуно утврђено.

У жалбеном основу повреде Кривичног закона жалба Републичког тужиоца истиче да је суд, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања погрешно примјенио Кривични закон тиме што је утврдио да су оптужени извршили кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС, па је сходно таквој оцјени примјенио наведену одредбу умјесто одредбе која подразумијева постојање квалификованог облика овог кривичног дјела.

Када је у питању овај жалбени основ жалба бранилаца оптуженог М. М. сматра да изрека побијане пресуде не садржи конститутивна обиљежја кривичног дјела и да се измјене оптужнице од стране тужиоца у том правцу не могу прихватити нити је суд, у смислу исте забране, овлаштен да у изреку пресуде унесе бланкетне прописе противно којим је вршен промет опојним супстанцама. И жалбе бранилаца оптужених П. С., Б. Б1. и М. В1. нападају пресуду због повреде Кривичног закона налазећи да су закључци о одлучним чињеницама изведени на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања чиме је повријеђен и Кривични закон на штету оптужених.

Што се тиче жалбене основе одлуке о казни Републички тужилац сматра да је оптуженима требало изрећи казне затвора у дужем временском трајању.

И жалбе бранилаца оптужених М. М., Б. Б1. и М. В1. побијају одлуку суда о казни, сматрајући да првостепени суд није правилно цијенио олакшавајуће околности на страни оптужених, јер да је тако поступао изрекао би блаже казне.

Жалба бранилаца оптуженог М. М. посебно истиче да он није у могућности да плати велике трошкове поступка јер то његово имовно стање не омогућава.

Није правилан став бранилаца оптуженог да је повријеђено право на одбрану у ситуацији када суд, у фази завршне ријечи, по окончаном и завршеном доказном поступку, дозвољава измјену оптужнице и то на штету оптужених, позивајући се да је суд на овакав начин поступио супротно одредби члана 282. ЗКП-а. Ово из разлога што према одредбама члана 282. ЗКП-а („Измјена оптужнице,“) тужилац може, ако оцијени да изведени докази указују да се измијенило чињенично стање изнесено у оптужници, на главном претресу измијенити оптужницу, у ком случају се не врши потврђивање оптужнице. Тужилац може измијенити оптужницу без обзира што за такву процесну радњу нема упориште у изведеним доказима на главном претресу јер је довољна његова нова субјективна оцјена изведених доказа. Дакле, ако главни претрес, чији завршетак у смислу члана 284. став 3. ЗКП-а објављује судија, односно предсједник вијећа, обухвата доказни поступак и завршне ријечи онда тужиоцу припада неспорно право да у тим фазама главног претреса, па чак и између претреса, мијења оптужницу о чему постоји богата судска пракса. Стога нису аргументоване тврдње жалбе бранилаца оптужених да тужилац не може по окончаном и закљученом доказном поступку мијењати оптужницу при чему треба напоменути да тужиоцу, који је слободан у диспозицији са оптужним актом, није потребна ничија сугестија за измјену оптужнице нити дозвола за овакву процесну радњу. Сасвим је друго питање да ли је измјенама оптужнице (одбрана није тражила одгоду претреса ради припремања одбране) дошло до кршења „забране *reformatio in peius*,“ односно да ли је оптужница измјењена на штету оптужених.

Када је ријеч о битним повредама одредаба кривичног поступка у виду повреде права на одбрану оптужених и да се пресуда заснива на правно неваљалим доказима те повреде нису учињене. Наиме, да би постојала повреда одредаба кривичног поступка у виду повреде права на одбрану подразумијева се да нису примјењена или су неправилно примјењена одређена правила поступка на штету оптуженог што значи да свака повреда процесне норме на штету оптуженог поразумијева повреду његовог права на одбрану загарантовану процесним законима и међународним актима. Није повријеђено право на одбрану када вијеће нареди извођење неког доказа сходно овлашћењима из члана 268. став 2. тачка д) ЗКП-а, како је вијеће поступило у конкретном предмету, па ни у ситуацији када се одржава претрес пред другостепеним судом јер се одредбе које се односе на главни претрес у првостепеном поступку сходно примјењују и на претрес пред другостепеним судом. Када суд, претходно утврђујући да је одузимање предмета од оптуженог М. М. извршено на законит начин, утврђује гдје се ти предмети налазе и њихову аутентичност са предметима одузетим од оптуженог М. М., ко је био у посједу тих предмета, ставља их под своју контролу и на крају и врши вјештачење одузетих предмета, при чему нема приговора на истинитост налаза вјештака, није повријеђено право на одбрану што иначе подразумијева да нису примјењена или су неправилно примјењена правила поступка на штету оптуженог.

И теза жалбе браниоца оптуженог М. М. да се пресуда заснива на доказима прибављеним повредама Закона о кривичном поступку, обзиром да је другостепени

суд, упркос изричитим и јасним одредбама Закона о чувању, прегледу и отварању предмета, прибјегао саслушању свједока – овлашћених лица и вјештака, који су претходно вјештачили без наредбе, а на околности чувања и аутентичности предмета одузетих од оптуженог М., није основана. Ово из разлога што је другостепени суд правилно закључио да је одузимање предмета од оптуженог М. извршено на законит начин, након чега је исти суд такође на законит начин наредио и спровео доказе којим су отклоњене битне повреде одредаба кривичног поступка. Суд је утврдио гдје се одузети предмети налазе, мјесто и начин њиховог чувања, проведено је рочиште за отварање и преглед привремено одузетих предмета о чему су, сходно одредби члана 135. став 2. ЗКП-а обавјештени и позвана лице од кога су предмети одузети и бранилац, када је, сходно наредби за вјештачење, извршено изузимање узорака за вјештачење и наређено вјештачење извршено. На овај начин, изводећи доказе које је наредио суд на основу овлаштења из члана 268. став 2. тачка д) ЗКП-а којима су отклоњене битне повреде одредаба кривичног поступка почињене у току првостепеног поступка, другостепени суд је правилно поступио, дајући о томе широко, темељито и аргументовано образложење које, као такво, прихвата и овај суд.

Битну повреду одредаба кривичног поступка жалба бранилаца оптуженог М. види и у томе што је суд против овог оптуженог користио као свједоке супротну страну из поступка – овлашћена службена лица која по дефиницији имају овлаштења поступати по налогу тужиоца сматрајући да се ова лица не могу саслушавати као свједоци. Овакав став није исправан. Наиме, одредбама члана 145. до 155. ЗКП-а прописано је саслушање свједока, који се саслушавају када постоји вјероватноћа да ће својим исказом моћи дати обавјештења о кривичном дјелу, учиниоцу и другим важним околностима, њихово позивање, начин и ток саслушања, као и која лица се не могу саслушати као свједоци, односно која лица могу одбити свједочење. Према наведеним одредбама ЗКП-а нема сметњи да се и у току истраге и пред судом, на главном претресу, као свједоци саслушају овлашћена службена лица МУП-а РС, без обзира да ли су радили у предмету у коме свједоче, и то на све околности које странке, бранилац и суд желе да разјасне, разумије се уз право суда да не дозволи питање или доказ.

Нема битне повреде одредаба ЗКП-а, а посебно нема битне повреде на коју указује жалба браниоца оптужених Б. Б1. и М. В1., при доношењу и провођењу наредби о одређивању посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација (мобилних телефона) и техничко снимање лица и предмета у односу на оптужене обухваћене тим наредбама.

Наиме, другостепени суд је увидом у списе предмета Окружног суда у Бањој Луци број Кпп-55/05 и број Кпп-64/05 утврдио да је у сваком конкретном случају наредба о одређивању посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација (мобилних телефона) – надзор и тајно праћење и техничко снимање лица и предмета, у односу на оптужене обухваћене тим наредбама, донесена на образложени приједлог тужиоца које су садржавале податке о лицима против којих се радње предузимају, основе сумње за кривично дјело за које се према Кривичном закону може изрећи казна затвора најмање три године или тежа казна, разлози за њихово предузимање, битне околности које захтјевају

предузимање радњи, навођење радње која се захтјева и начин извођења, обим и трајање радње. Утврђено је такође да су ове наредбе достављане по правилима о личном достављању подносиоцу приједлога и Центру јавне безбједности Бања Лука.

Утврдивши законитост одређивања и провођења наведених истражних радњи другостепени суд је, након што је извршио детаљну анализу неколико стотина преслушаних телефонских разговора, које је подијелио на „изричите,, (разговори у којима се на изричит начин помињу опојне супстанце), „посредне,, (разговори у којима се употребљава жаргон који упућује са великом вјероватноћом да им је предмет опојна дрога) и „трећу групу разговора,, (које суд није могао да повеже са извршењем дјела које се оптуженима ставља на терет) правилно утврдио, доведећи ове доказе у везу са осталим provedеним доказима, да су оптужени извршиоци кривичних дјела.

Није почињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) и става 2. ЗКП-а јер су дати разлози о свим одлучним чињеницама и правилно оцијењени искази у поступку саслушаних свједока цијенећи при томе и остале доказе проведене у овом поступку управо на начин како то прописује одредба члана 287. ЗКП-а. При томе првостепени суд износи правилну оцјену тих доказа, претходно правилно примјењујући одредбе Закона о кривичном поступку приликом припреме главног претреса, у току главног претреса и приликом доношења пресуде, што је напријед шире образложено, па се супротне тврдње жалбе не могу прихватити.

Наиме, другостепени суд је, цијенећи исказе саслушаних свједока, доведећи их у везу са преслушаним телефонским разговорима оптужених међусобно и са другим лицима, налазима и мишљењима вјештака, потврдама о привремено одузетим предметима и осталим provedеним доказима, извео правилан закључак да су извршиоци овог кривичног дјела оптужени.

Дакле, све што је изнесено у жалбама тужиоца и бранилаца оптужених у погледу мањкавости чињеничне основе побијане пресуде, а код аргументације коју је изнијело другостепено вијеће у својој пресуди, заиста се не може прихватити. На основу provedених доказа другостепено вијеће је потпуно утврдило све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење и за правну оцјену дјела, па супротна тврдња жалбе браниоца оптуженог није основана. Према томе чињенична основа првостепене пресуде у свему је правилна, а побијана пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптужених како их она види, чињенично стање је потпуно утврђено, нема битних повреда одредаба кривичног поступка, па се другачија становишта жалби не могу прихватити.

Нема повреде Кривичног закона и начела забране „*reformatio in peius*,, када тужилац, мијењајући оптужницу коју суд очигледно прихвата, у опис радње кривичног дјела додаје ријеч „неовлашћено,, и бланкетних прописа којим се поближе одређује противправност поступања оптужених. Ово из разлога што овим измјенама оптужени нису доведени у неповољнији положај јер је другостепено вијеће овим измјенама кривично дјело учинило јаснијим, а противправност, која се иначе претпоставља, је поближе одређена.

У жалбеном основу повреде Кривичног закона жалба Републичког тужиоца истиче да је суд, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања погрешно примјенио Кривични закон тиме што је утврдио да су оптужени извршили кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС, па је сходно таквој оцјени примјенио наведену одредбу умјесто одредбе која подразумијева постојање квалификованог облика овог кривичног дјела.

Жалбеним приговорима тужиоца се основано доводи у питање правилност закључка у побијаној пресуди у погледу правне оцјене дјела.

Радње извршења основног облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, су алтернативно одређене и постоје у ситуацији када се неовлаштено производи, прерађује и продаје или нуди на продају, или ради продаје купује, држи или преноси, или посредује у продаји или куповини или се на други начин неовлаштено стављају у промет супстанце или препарати који су проглашени за опојне дроге.

За постојање једног од квалификованих облика предметног кривичног дјела (који су у ставу 2. члана 224. КЗ РС такође алтернативно одређени), законска дефиниција, као квалификаторну околност инкриминације, захтјева да је дјело извршено од стране више лица, што подразумијева учешће најмање два лица у извршењу основног облика дјела.

Према чињеничном опису дјела садржаном у изреци побијане пресуде оптужнице, оптужени М., С. и Б. су континуирано и по претходном договору неовлаштено набављали ради даље продаје опојну дрогу – хероин коју су препакивали у мања паковања, те у више наврата дрогу препродавали међусобно као и крајњим конзументима, за претходно договорени износ новца. Овакав чињенични опис радњи манифестује све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер је у тим радњама садржан претходни договор оптужених М., С. и Б., као више лица у извршењу дјела, што јасно потврђује свијест о њиховом заједничком дјеловању. Насупрот томе правилно је побијана пресуда утврдила да оптужени М. В1. ни према чињеничном опису дјела, ни према проведеним доказима није радње извршио са више лица. Све ово његове радње квалификује као кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, па жалба тужиоца у том дијелу није основана.

Прихватајући у овом дијелу, као дјелимично основану жалбу тужиоца, овај суд је преиначио побијану пресуду у правној оцјени дјела у односу на оптужене М., С. и Б., те радње ових оптужених, описане у изреци те пресуде, правно квалификовао као кривично дјело неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2., у вези са ставом 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у оквиру жалбених приговора тужиоца, у односу на све оптужене, као и жалбених приговора бранилаца оптужених због одлуке суда о кривичним санкцијама, при

чему треба нагласити да је неправилан став тужиоца да се као доказ да су оптужени М., С., Б. и В. извршили кривично дјело могу користити и цијенити споразуми који су други оптужени у истом предмету склопили. Ово из разлога што се признања дата пред судијом за претходно саслушање, судијом за претходни поступак и вијећем, а уколико суд одбаци споразум о признању кривице, не могу користити као доказ у кривичном поступку, како се то правилно примјећује у одговору на жалбу браниоца оптуженог М.

Обзиром на основаност жалбених приговора тужиоца због повреде кривичног закона и измјењену правну квалификацију дјела овом пресудом, основаним се указују и приговори ове жалбе који се односе на одлуку о казни за оптужене М., С. и Б., па је овај суд, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, а у оквиру законом прописане казне за почињено кривично дјело и на основу правилно утврђених околности од стране другостепеног суда, које су од значаја за висину казне, оптуженог М. М. осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, оптуженог П. С. на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци и оптуженог Б. Б1. на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Ове казне, по оцјени овог вијећа, представља довољну мјеру казне којом се може остварити општа сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. став 1. КЗ РС, јер поред правилне идентификације околности које иду у прилог оптуженима, цијењена је и чињеница да је оптужени П. С. до сада два пута, а оптужени Б. Б1. три пута осуђиван за кривична дјела, ради чега није било мјеста ублажавању казне, како се то предлаже жалбама њихових бранилаца.

У односу на оптуженог М. В1. другостепени суд је, на основу правилно утврђених околности од стране првостепеног суда, које су од значаја за висину казне, овом оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 2 (двје) године, дакле, казну у оквиру законом запријеђене казне за кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС (затвор од једне до десет година), она је, и по мишљењу овог вијећа, адекватна кривична санкција за ово кривично дјело, оцјенивши истовремено да ова казна одговара тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, те такође довољна и потребна мјера да се постигне сврха кажњавања из члана 28. КЗ РС и у погледу специјалне, а и у погледу генералне превенције, због чега жалба тужиоца остаје без реалне основе.

У погледу одлуке о трошковима поступка у односу на оптуженог М., а у вези са истакнутим жалбеним приговорима његових бранилаца, ово вијећа налази да су у поступку пред првостепеним судом правилно утврђене све чињенице које су од значаја за одлуку суда о трошковима поступка, односно плаћању паушала, који такође представља трошкове кривичног поступка. Додуше, одредбом члана 99. став 4. ЗКП-а предвиђена је могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи трошкова кривичног поступка из члана 96. став 2. тачка а) до ж) истог закона ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. Ове околности нису утврђене у току поступка пред другостепеним судом, нити је на те околности оптужени М. указао, нити су приложени докази који указује на немогућност

плаћања трошкова поступка, без довођења у питање издржавања оптуженог или лица која је дужан да издржава. Надаље, имајући у виду старосну доб оптужених, њихову радну способност и занимања овај суд налази неоснованим њихове приговоре којим оспоравају могућност плаћања трошкова кривичног поступка.

Ради изнесеног овај суд је жалбе бранилаца оптужених одбио као неосноване у смислу одредби члана 319. ЗКП-а, дјелимичним уважавањем жалбе Републичког тужилаштва у односу на оптужене М. М., П. С. и Б. Б1., преиначио побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а, у правној оцјени дјела и одлуци о казни, на начин описан у изреци ове пресуде, а у односу на оптуженог М. В1. жалбу тужиоца одбио као неосновану и побијану пресуду потврдио, док је у преосталом дијелу побијана пресуда остала неизмјењена.

Записничар

Софија Рибих

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић